

царя. Но челата имъ не бѣха никога толкова наведени, че да не могатъ да забележатъ, съ жадно любопитство, дрѣзкия блѣсъкъ на очитѣ му, чийто взоръ се забиваше като кама въ очитѣ на всѣки срещнатъ, кестенявитѣ кждри — тукъ-тамѣ вече прошарени съ сребърни кичури — които се подаваха подъ плоската му кожена шапка.

Царската дружина отминаваше и дълго следъ това търновци оставаха събрани на купчини изъ улицитѣ, като съ буйни ржкомахания предричаха и спорѣха върху последнитѣ вести, донесени отъ бързоходци изъ Визансъ. Дали бѣха вече пристигнали корабитѣ на кръстоносцитѣ предъ Константиновградъ? Дали архиепископъ Василий ще оздравѣе скоро, дали ще се съгласи самъ да замине за Римъ? Дали папата ще се обади, дали ще има скоро походъ срещу венгритѣ, дали князь Йоанъ не е вече хвърлилъ око върху нѣкоя отъ благороднитѣ търновски девиси — напоследкъ билъ все тъй загриженъ и унесень... Нѣкои го годеяваха за дъщерята на великия боляръ Илиица, други за сестрата на великия примикюръ Михаилъ, трети за унучката на Скопския епископъ Маринъ. Други и дума не даваха да се спомене. Само мома отъ царски родъ бѣше достойна за Асѣновия синъ... Всѣки мислѣше, че знае най-много и повече отъ другитѣ, спороветѣ стигаха до крамоли, до сбиване. Тогава най-разпаленитѣ се отправяха къмъ дълбокитѣ мази на дѣдо Гръдко, за да продължатъ препирнята си срѣдъ сѣнката на хладнитѣ изби и изстуденитѣ вина и ракии. Останалитѣ се връщаха къмъ работата си и дълго следъ това, наведени надъ нѣкоя свилена туника, или алена кожена обувка, или докато върху наковалнята хиляди искри излизаха отъ ударъ на чукъ възъ нѣкой блѣскавъ щитъ или тънко островърхо копие, въ ума имъ се надигаха мжчителнитѣ въпроси, които всѣки усѣщаше да се разлибать въ душата му, като внезапно придошелъ тъменъ порой...

Какъ щѣха да промѣнятъ вѣрата си? Щѣше ли да се съгласи светиятъ старецъ Василий да отиде да се моли